

Đàn - bà

DEPOT LEBAL
• MOUCHE •
N° 17128

MỖI SỐ 0810

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :

La Direction de
TUẦN BÁO ĐÀN BÀ
76, VIÉLÉ - HÀ NỘI

BÁ THÁNG . . . 15,00
SÁU THÁNG . . . 25,00
MỘT NĂM . . . 50,00
CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN-BÁO XUẤT-BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ 3 — SỐ 88 — 3 JANVIER 1941

TRẺ CON PHẠM TỘI XÉT THEO Y - HỌC

Khảo cứu của bác-sĩ ROGER GRINSARD

Phong tục và luật pháp Việt - Nam cũng có riêng những sự khoan hồng đối với bọn trẻ con phạm tội. Đứa trẻ không bị đánh đập bao giờ, quan chỉ sử bắt cha mẹ chúng chịu trách nhiệm về mặt Bộ, các tội phạm của chúng mà thôi. Luật Gia Long còn thêm: những đứa trẻ phạm tội không bị trừng phạt gì cả, lại được giao cho những gia đình lương thiện và giàu có giáo hóa, đây là cái bước thứ nhất của sự giáo hóa trẻ con phạm tội ở xứ Việt-Nam này.

Nhưng trẻ con vô gia đình du thủ du thực không thấy nói đến trong luật ta, chúng tự do mà sống ở sớ chợ đầu đường với của ăn mày, ăn nhất được.

Hình luật hiện thời thì định rằng những đứa trẻ 16 tuổi là coi như thành nhân rồi và chúng phải chịu trách nhiệm về mặt hình các tội phạm của chúng. Còn đối với bọn vị thành niên, những sự trừng phạt như sau này : Giam trong nhà trướng giới từ 10 tới 20 năm nếu chúng phạm một tội đáng bị xử tử, từ 1 tới 10 nếu cái tội đáng bị khổ sai, chung thân, có hạn, hay bị đi đày. Nếu phạm một tội nhẹ thuộc về tòa

trừng trị, thì hình phạt chỉ tới nửa cái hình phạt mà kẻ tội phạm nếu là thành nhân phải chịu. Nếu đứa phạm tội vị thành niên đã hành động không có suy nghĩ, thì nó được trắng án và cha mẹ nó phải chịu trách nhiệm về mặt họ. Nhưng nó cũng

bị giao cho một nhà trướng giới hay một gia đình danh giá, và không bị giam giữ quá năm 21 tuổi. Luật hình ta còn định rằng những cha mẹ để hay nuôi có quyền xin nhà trướng giới giam giữ con hư.

(Xem tiếp trang 7)

Ông Tông-Thống-Mỹ HAY LÀ Cái máy làm việc

Hồi này, tất cả hoàn cầu đều quay mắt về ông Roosevelt, tổng-thống Mỹ

Kiểm duyệt bỏ

. Thành thử tổng-thống Mỹ ngày nay là một vai quan trọng nhất thế giới. Bởi vậy chúng tôi tưởng đăng bài dưới đây về các bạn biết qua « sự sống » của ông Roosevelt Mỹ không phải là vô ích vậy.

Ông Roosevelt tuy là một người to lớn, lực lượng, chuộng thể theo, cân nặng 90 kilos song ông mắc phải bệnh liệt nên đau yếu hoài ; Vậy mà ông có nghị - lực lắm rên những lúc ông cương quyết làm việc thì bệnh của ông cũng phải chịu thua và lần đi mất.

Ông, ăn uống rất có điều độ và có lẽ đó là sự bị quyết của ông để giữ gìn sức khỏe trong mấy năm trước ông làm tổng-thống, ông không bị sút cân, vẫn còn nguyên 90 kilos.

Thường thường buổi sáng, ông thức dậy hồi 8 giờ hoặc 8 giờ rưỡi. Người nhà bưng lên cho ông bữa điểm tâm mà ông ăn ngay ở giường ngủ, vừa ăn vừa đọc: nhật trình.

Xem tiếp trang 6

Đàn Bà Mùa Xuân

Những món ăn Tết rất ngon

Những kiểu áo Tết rất đẹp

Nghệ thuật chưng hoa trong ngày tết

Một phương thuốc chữa chứng cá, tàn nhang của Mỹ-viện Hélène Rubinstein (Mỹ) mới phát-minh.

Một trang Nhi-đồng đặc sắc có cuộc thi, nhiều giải thưởng giá trị

Một cách trang điểm làm mặt trở nên mịn màng như nhung.

Một phương pháp khoa học của một nữ bác-sỹ dạy cách kén chồng hiền, tìm bạn tốt

Những bài Thơ hay của Băng-Bá-Lân, Ngọc-Thu Vân-Đài, Thụy-An v v.

Những tranh khôi hài, những truyện hay, cảm động

VÀ

Một bài nói về nguyên nhân sự thất bại của nước Pháp có kèm một tấm hình chụp lúc Hitler đến viếng mộ vua Nã-phá Luân ở Invalides khi mới đến Paris, (Tấm hình này không một tờ báo nào có)

THẾ THÌ CÒN TRỪ TRỪ GÌ NỮA MÀ KHÔNG ĐỢI MUA CHO ĐƯỢC TỜ ĐÀN BÀ MÙA XUÂN NĂM 1941

40.50.1679

HỎI — Tôi yêu tha thiết và thành thực một người thanh niên, nghèo và gia thế kém nhà tôi nhiều. Song tôi lại ghét và khinh bỉ gia đình chàng ta vô cùng. Vậy tôi có nên kết duyên với chàng không?

Trần thị Thu Liên

TRẢ LỜI — Thú thực tôi rất không bằng lòng câu hỏi ngạo mạn của cô. Cô nói cô yêu chàng, vậy mà cô lại khinh ghét nhà chàng. Khinh ghét vì lẽ gì? Vì gia thế nhà chàng kém nhà cô, ở một giai cấp hẳn tiện chăng? Nếu thế, sự khinh ghét của cô thực đáng khinh ghét vô chừng. Tôi mong rằng cô khinh ghét nhà chàng không phải vì những lẽ ấy. Nhưng vì lẽ gì đáng đáng hơn nữa tôi tưởng cô cũng không nên nuôi ác cảm trước thế đối với gia đình của chàng mà một khi lấy chàng rồi sẽ thành gia đình của cô. Thôi thường hề yêu chồng, thì tức là yêu lan cả đến bố mẹ, những người thân yêu của chồng. Nếu ái tình của cô đối với chàng không khiến cho cô thấy có cảm tình với gia đình chàng, tôi ngờ rằng cô chưa thật đã yêu chàng...

HỎI — Người bạn tôi chết, để lại một vạn bạc, gia đình bạn tôi đông đủ có n e có anh em. Lúc còn sống bạn tôi dan

Cùng các Đại lý

Nhận được số này, các ngài hãy tính toán làm relevé gửi liền về. Nhận được tiền của các ngài, chúng tôi mới gửi số báo Tết. Các ngài nhớ cho biết số báo Tết, các ngài cần lấy bao nhiêu?

T. B. Đ. B.

dia với một người đàn bà chơi bởi và người này để được một đũa con này hai tuổi, bạn tôi có khai sinh cho đứa bé nhận làm con. Tôi giữ tiền số vạn bạc của bạn tôi để lại, như bạn tôi đưa cho người đàn bà kia cả. Nay bạn tôi mới chết được mười tháng, người đàn bà đã có chửa với người khác, và vẫn giữ thói trăng hoa cũ. Gia đình bạn tôi muốn lấy lại đứa bé con bạn tôi, người đàn bà không thuận, vậy có thể nhờ luật pháp can thiệp được chăng?

Tinh Lệ Haiphong

TRẢ LỜI — Đàng thẳng ra, gia đình bạn của bà không có quyền gì bắt đứa bé hết, trừ cái quyền can thiệp vào sự người đàn bà sử dụng một vạn bạc của người chết để lại, nếu có bằng chứng chắc chắn hẳn hoi, còn như không có, thì gia đình người chết cũng không có quyền xét nét đến vạn bạc ấy.

Nhưng nay có tang chứng rõ ràng rằng người kia có trăng hoa bợm, bả thì gia đình bạn bà có thể vin vào đấy cho người đàn bà kia là không đủ tư cách về phương diện luân lý để nuôi dạy đứa con mà bắt đứa con về ở với bà nội được.

HỎI — Bây giờ chưa kết hôn chính thức, chúng tôi mới chỉ đính hôn với nhau thôi, song đã thân mật với nhau lắm, mà vị hôn phu của tôi đã cư xử rất khe khắt với tôi, cấm đoán tôi không được chơi. Bởi giao thiệp với ai, cần vận nghĩ ngờ tôi những khi tôi đi vắng đâu mà anh ta đến nhà không gặp. Hôm ọ có đám tang ông chú tôi ở tỉnh khác, tôi đã nói trước với anh ta về về chịu tang vậy mà anh ta nhất định không nghe, khiến tôi phải giả vờ ốm để cha mẹ và các chị em tôi về thôi. Anh ta nó yêu tôi lắm, nhưng theo cách cư xử ấy có thực là yêu không?

Chu

TRẢ LỜI — Người đàn ông, nhất là còn trong thời kỳ vị hôn mà đã cư xử khe khắt

(xem tiếp trang 11)

CÔNG LÝ

HỎI — Tôi đã ở riêng. Cha mẹ đều mất sớm, có một đứa em trai cũng đã thành gia thất từ 7 năm nay. Cách đây năm em dâu tôi mất để lại cho chồng nó một đứa con 4 tuổi. Đầu năm nay em tôi tự chuyn. Vợ nó cũng là con nhà tử tế, nhưng nó đánh ác một cách lạ. Nó hành hạ con chồng — cháu tôi — dã man vô cùng. Thỉnh thoảng đến thăm cháu, tôi thấy thằng bé có những vết tím ở người, tôi hỏi cháu thì cháu không dám nói, chỉ khóc, tuy vậy lũ đầy tớ nói với tôi rằng dì ghê n' đánh nó. Tôi mách em tôi, nhưng em tôi nhu nhược không khuyên can nổi vợ. Lại vừa đây không biết con đàn bà kia hành hạ đánh đập thằng bé thế nào mà cháu què hẳn một chân. Tôi hỏi nó bảo cháu tôi ngã nhưng sự thật thì không phải thế, chính nó đã đánh thằng bé lên 6 tuổi bằng cái que sắt vắn dùng cời than ở trong bếp.

Vậy phận tôi là chị đi lấy chồng rồi có quyền can thiệp để bênh vực cháu tôi không? Can thiệp bằng cách nào? Con dì ghê kia sẽ phải hình phạt như thế nào?

BÀ DUYÊN Hanoi

TRẢ LỜI — Có thể can thiệp được lắm, không cứ bà là chị, một người hàng xóm, hay một người nào biết chuyện cũng có thể tố cáo được. Bà hãy đầu đơn vào quan Biện-ly và khi có đủ chứng cứ, người dì ghê nọ sẽ phải tội theo đạo luật ngày 19 tháng tư năm 1898. Đạo luật ấy nói rằng: «Những kẻ nào định tâm làm bị thương hoặc đánh đập trẻ nhỏ chưa tới 15 tuổi, hoặc

không cho nó ăn uống hay không săn sóc nó để hại cho sức khỏe của nó thì sẽ bị tòa phạt tù từ 1 tới 3 năm và phạt tiền từ 16 tới 1 ngàn quan.

Nếu vì những vết thương, những sự đánh đập, những sự bất nhin ăn uống, thiếu săn sóc mà đứa nhỏ thành bệnh hoặc không làm được việc gì trong khoảng 20 ngày, hay là, những sự kể trên do lòng định trước mà ra, thì kẻ kia sẽ bị phạt tù từ 2 năm đến 5 năm, cùng phạt tiền từ 16 quan đến 2 ngàn quan và sau khi bị án sẽ mất quyền công dân từ 5 tới mười năm theo như điều thứ 24 của đạo luật đó.

Nhưng nếu những kẻ phạm tội trên mà là cha mẹ ruột, hoặc cha mẹ nuôi, hay là những người họ hàng thân thích, hoặc người coi giữ đứa nhỏ thì đứa nhỏ không bị bệnh, không bị không làm việc được trong khoảng 20 ngày, không có định tâm trước, cũng bị phạt như trên. Trái lại án sẽ nặng hơn người thường, sẽ bị phạt án cấm cố, chứ không phải án tù phạt.

Nếu những đứa trẻ bị đánh đập, bị thương, bị nhin ăn uống mà đến nỗi thành tật nguyên, như đui què, hoặc chết, nhưng không cố ý làm chết thì: 1° Nếu phạm nhân là người thường, tòa sẽ phạt khổ sai có hạn. 2° Nếu phạm nhân là cha, mẹ, họ hàng, thân thích, người coi giữ, thì tòa xử phạt tới khổ sai chung thân.

Nếu xét ra phạm nhân cố ý giết đứa nhỏ thì sẽ coi như phạm tội ám sát vậy...!

T. B. Đ. B.

(Tiếp theo)

Ở Mường Lông nửa tháng chúng tôi xuống tàu đi Houeisai tàu cứ theo dòng sông Mékong đi ngược lên mãi, càng đi lên càng khó khăn, tàu phải qua rất nhiều soáy nước vòng tròn ở giữa sông. Những lúc ấy tàu nghiêng và chòng chành một cách dữ dội.

Người ta nói: hiện nay đang mùa mưa, đi như thế là dễ dàng lắm, mặc dầu trong lòng người nào cũng phải phùng sợ tàu đụng phải những mỏ đá nằm ngang với mặt nước. Bề ngang sông không to gì cho lắm, bờ này tới bờ kia chỉ ba bốn trăm thước, nhưng nước cứ chảy như thác, một chiếc thuyền qua cũng là một sự khó khăn, ấy là chưa kể trăm ngàn tảng đá mọc như núi ở dưới lòng sông, chỉ chờ người cầm lái sai đường một chút, là tất cả tàu vào trong bụng cá.

Đi trên sông này, tôi nhớ đến bao nhiêu gia đình vì phận sự vì chức nghiệp đã đi qua đây. từ lúc chưa có tàu, lúc còn phải đi chiếc thuyền gỗ hàng hai ba tháng mới rời tỉnh này sang tỉnh khác được. Trải bao nhiêu sự gian lao nguy hiểm, khi qua những soáy nước vòng tròn soáy tít. Người ta nói: Có khi cả chiếc thuyền và cả người chỉ một cái soáy mạnh là cuốn tất cả vào trong dòng nước. Tôi ngậm ngùi đứng trước mồ vô danh của bao nhiêu nạn nhân xấu số...

Dầu sao, trước cảnh nguy hiểm, cheo leo tôi không khỏi không có một cảm tưởng nùng nàn đầy thi vị. Hai bên rừng cây một màu xanh biêng biếc, những buổi sáng, trên những ngọn cây, hơi sương mờ mờ bao phủ, tán mác như làn khói xám là là, phảng phất, ấp ủ khắp cả mặt rừng. Một khu

rừng âm u, bí hiểm, chỉ để dành riêng cho chim muông làm nơi thế giới riêng.

Trên dòng sông, nước đỏ và đục, lúc nào cũng xô nhau chảy xuống xuôi một cách nhanh chóng, hình như kéo tất cả rừng núi, cả bóng cây hai bên ven bờ, in xuống dòng sông, trôi theo một lượt. Hai bờ sông, không xa nhau, những cây to rủ tàn lá xuống ven sông, khi có gió, cành cây rung rinh, lá đã đưa đầy trên mặt nước, như có vẻ cợt đùa, tình tứ...

Những rừng núi xa xa, nhuộm màu thâm thẫm, trên ngọn tỏa ra những làn sương khói, trắng trắng, xám xám lẫn lộn với màu mây. Thỉnh thoảng tàu lại đi qua một bãi cát, trên bãi cát thường gặp rất nhiều chim, những con chim chưa biết tên đàn là gì, cứ tự do đậu một cách điềm nhiên, nhìn người bằng con mắt ngạo mạn.

Mặt trời đã treo cao trên đỉnh núi tỏa xuống rừng cây một thứ ánh sáng êm dịu, mọi vật đều tươi hẳn lên, nhất là mấy đám ruộng xa xa treo leo trên sườn núi của người tởm mán khai phá, miếng thì dài, miếng thì vuông, miếng chéo, chẳng ra hàng ngũ, đâm một màu xanh non, trông bật hẳn lên trên tất cả một nền cây xanh đậm.

Ngắm những đám ruộng như thế tôi xót thương cho cái đời cô quạnh của những người thổ dân sống ở đây — Có nơi đi hàng ngày tàu chưa tìm được một người hàng xóm, thế mà họ chỉ vài ba túp lều, họ sống với mấy miếng ruộng, mấy dây bầu, dây mướp, họ không cần có ai, cũng không cần đóng thuế nhà, thuế ruộng. Khi thấy tàu ở dưới đi qua, họ cũng không buồn xem, họ có vẻ khinh người lắm.

Sang Tới LÀO

của VÂN-ĐÀI

Tôi hỏi người chu tầu, ông ta nói: Nó ưa sống như vậy, nó ghét người nào lại gần nó, nó lại bỏ đi chỗ khác.

— Thế có bao giờ họ gọi tàu đi đâu không?

— Cả đời tôi chưa bao giờ lấy được su tầu nào của nó.

— Thế ngộ họ có con gái lớn muốn gả chồng thì sao?

— ???

Tàu đi bốn ngày tới tỉnh Houeisai. Houeisai, một cái tên nghe ghê ghê làm sao! Thế, nhưng không, Houeisai là núi Ngọc đầy các bạn ạ. Người ta

lấy ngọc cẩm thạch, lấy sa-phía, và vàng ở chỗ này. Dân tình phong phú lắm.

Chúng tôi vào tỉnh Houeisai, một cái tỉnh, có lẽ là một cái quận thì phải hơn — Nhà Đoan, đồn lính, nhà giấy thép có giấy, không giấy, nhà thương, tòa xử đều làm ở trên đồn cả, để đối sang sông bên kia, một quận thuộc về tỉnh Xiêng-Không của người Xiêm.

Các bạn hãy tưởng tượng đến một tỉnh nhỏ ở thượng du bên ta, Sơn la, Sầm-Nưa, Lai châu v.v. Houeisai cũng thuộc vào một tỉnh trong mấy tỉnh đó.

Cuộc viễn du của tôi đến đây hãy tạm ngừng, vì đến đây tôi còn định đi Mường Sính, phải đi ngựa chín ngày mới tới, nhưng vì trời mưa chưa khởi hành được. Một ý định nữa là tôi muốn xin giấy đi (Xiêng-sen) một tỉnh bên Xiêm, giáp Miến-điện, để xem tình hình sinh hoạt của dân Miến-điện thế nào thì hiện nay tình hình thế giới không yên. Tôi phải ở lại Houeisai chờ cơ hội khác.

HẾT

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh

hoa liễu, bệnh đàn bà

Im đi, kẻ nghèo

TRUYỆN NGẮN của MỘNG-NHƠN

MINH à, tôi nghi con vú quá, cứ chừng tám chín giờ khuya, nó để cho con mình ngủ rồi xích chó lại, lên ra vườn làm gì không biết. Mà không phải nó có ý gian, coi ra nó thật thà chân thành lắm.

Ông tham (Commis) Sang đang cầm nhíp nhổ râu, nghe vợ nói vậy, chủ ý ngay đến và bỏ nhíp xuống bàn :

— Thì để ta nhìn xem nó làm gì.

Nói rồi làm liền, vì lúc ấy đồng hồ đã đánh tám giờ, đã đến giờ vú em sắp lên ra vườn như mọi tối. Ông tham (Commis) khoác chiếc bành tó đen ra ngoài áo pyjama, đội thêm cái nón cà-két và không quên bỏ thêm khẩu súng sáu vào túi rồi thui thui bước xuống thang lầu, ra vườn lần trong bụi cây. Được một đêm cuối tháng vắng trăng, sao, nên không ai thấy ông tham (Commis). Ông lắng tai nghe, một chốc thấy bóng một người đàn ông như ôm cái gì trong tay, lách hàng rào vào vườn, khúm núm chờ, cách nơi ông đứng chừng mười thước. Vài phút sau, người vú em ở trên nhà đã xuống, người đàn ông trao cho chị cái gì như một cái bọc, sau nghe có tiếng trẻ khóc, ông tham (commis) mới hay là đứa con, tiếng khóc còn non lắm, nghe như tiếng trẻ chừng 4, 5 tháng. Hai người nói nhỏ với nhau vài câu chuyện mà ông tham (commis) lắng tai nghe được hết :

— Sớm mai, tôi cho con ăn cơm, nó không chịu ăn. Minh cho nó bú đi, kéo đêm nay nó đói, nó khóc.

— Vậy sao mình không

pha sữa cho con. Tôi nghiệp quá !

— Hết sữa ! Hết tiền rồi !

— Phải bảo tôi, để tôi vay chủ gửi cho mình chờ.

— Tôi rầu hết sức ! Nếu không mất việc làm thì chẳng chịu cho mình ở vú, cho con đến nỗi bữa đói, bữa no.

— Thôi đành vậy, chờ biết làm sao.

Rồi thấy im lặng, như có sự gì nó súc cảm quá làm cho cặp vợ chồng nghèo

mày một phát đi đời, để khỏi đến quấy nhiễu hoài ừ ! Ta cứ nói là vì ta tưởng kẻ trộm... » Ông toan bấm cò súng, sau lại ngừng lại nghĩ thầm : « Song còn con vú ? »

Chị vú đứng đó, lơ tay thì con ta lại mất vú... Không được... con ta đang ư sữa con vú này...

Ông chưa nghĩ ra cách gì để báo thù thì chồng người vú đã bỗng lấy con chui hàng rào đi ra. Chị vú

phải nén sự đau đớn bằng sự im lặng. Ông tham (commis) chỉ còn nghe tiếng đứa nhỏ nuốt sữa ừng ực vào cuống họng.

Nghe tiếng đứa nhỏ bú sữa ngon lành quá, ông bỗng nghĩ đến con ông ở nhà bị thiệt mất mấy chén sữa của chị vú, sự tức kéo đến, theo sau có sự giận, rồi sự muốn báo thù tiếp đến sui cho ông suýt nhảy ra đánh cho hai kẻ tội như kia một trận đòn. Ông bỗng mỉm cười rút súng sáu ra, bụng bảo dạ : « Cho cha con

lại lạnh lẽ bước vào phòng con ông.

Mấy phút sau, ông tham lên lầu, thuật hết câu chuyện với bà tham. Bà cảm tức lắm muốn kêu ngay chị vú vào cho một trận đòn, song chồng cản :

— Mình không cần làm dữ ! Để mai tôi cho chúng nó một bài học, mà mình vẫn không mang tiếng ác.

Tối hôm sau. Đồng hồ đánh chín giờ, bà tham kêu chị vú vào phòng bà, bảo :

— Tôi nhức chân lắm, chị bóp chân cho tôi.

Chị vú tuy nóng lòng, muốn ra với chồng con chờ đợi ngoài vườn, song không dám trái lệnh chủ vì sợ lộ chuyện. Chị ngồi dưới chân bà bóp cho bà, nhưng trí còn phăng phất đầu đầu.

Năm nhút sau, chị vú bỗng nghe tiếng chó sủa ngoài vườn, chị lấy làm lạ nghĩ thầm : « Ừa ! Ta đã xích con Toto, sao nó còn xỏ xích mà ra được ! Chị chưa kịp nghĩ ra thì đã nghe tiếng chó sủa om sòm, hình như con Toto đuổi người nào ngoài vườn rất dữ dội, chị lo quá, trái tim đập mạnh như đánh trống, thồn thồn giữa hai con đường : Chạy xuống chăng ? Lộ chuyện đi còn gì. Để chồng con bị chó đuổi lỡ xảy ra chuyện gì thì sao ?

Chưa biết chọn con đường nào, chị còn đang tay thì bóp chân cho bà chủ, tay thì bấm đùi mình thiệt đau cho đỡ lo sợ, chị bỗng nghe tiếng người kêu :

— Ôi trời đất ôi ! Ai cứu con tôi với ! Nhà ơi ! Con chó... con chó !!!

Tiếng kêu thất thanh rõ là tiếng chồng chị lẫn tiếng con Toto gầm gừ và tiếng trẻ con khóc thét như xé trời... trận mưa rào rào đổ xuống từ nãy như họa thêm một khúc đàn ai oán trong tấn bi kịch ấy...

Tự nhiên như có một sức mạnh vô hình thúc dục, chị vú nhảy ra thang lầu, chạy có mấy bước xuống nhà dưới, không nghe tiếng gọi giật lại của bà chủ :

— Vú em, xuống làm gì ! Ăn trộm à ?

— Toto ! toto ! toto !

Chị vú vừa chạy ra vườn vừa la om sòm.

Con Toto, nhận ra tiếng chị, người vẫn thường cho nó miếng thịt khúc xương, bèn rút tiếng gầm gừ, chạy

Xem tiếp trang 9

Con ai?

TRUYỆN DÀI

của CÔ-TRINH

(Tiếp theo)

Bóng trắng đã xẽ, rừng cây thêm vẻ âm u lạnh lẽo. Gió thổi mạnh. Huỳnh quanh tay với cái áo tơ mưa đắp lên người Ngọc. Huỳnh thấy sung sướng khoan khoái, một sự sung sướng dịu dịu êm êm. Lòng Huỳnh như nở nang, mát mẻ. Lần đầu tiên Huỳnh ôm một người đàn-bà, hơn thế nữa, một người con gái mơn mớn xuân xanh mà lòng không thấy động. Huỳnh chỉ thấy một cảm giác nhẹ nhẹ của tình ruột thịt. « Ông coi cháu như con... » Lời ông già Lầu còn vang vọng: Huỳnh quả đã coi Ngọc như em thật!

Một người con gái nằm ngủ... một người con gái đẹp, ngây thơ, chưa biết tình ái... hơi thở hây còn thơm thơm mùi sữa... thật là một quyến rũ mãnh liệt! Cái nét mặt thiên thần ấy mới trong trắng làm sao! Một bông hoa huệ là ngọn, thướt tha! Hãy gương nhẹ! Hãy nâng niu! Hãy kính cẩn! Chớ định vuốt ve đôi má phính phính li ti những tia máu đỏ ấy! Đừng ao ước. Sự ao ước sẽ đem những hơi, những màu sắc của nhục dục bao, phủ lên mặt ấy, rồi làm gợn sóng bề lòng! Cái người nào đã bình phẩm nét mặt của một cô gái ngây thơ bằng câu: « Nửa thiên thần nửa thú vật » là sai! Nếu người ấy không ao ước chắc người ấy chỉ thấy thiên thần!

— Anh Huỳnh, song rồi chớ! Không về ăn cơm à?

Ngừng lên, thấy người chủ-nhiệm, Huỳnh tỏ vẻ khoan khoái: « một câu nữa thôi! để xong, tôi với anh đi ăn nhân thể. »

— Anh ngồi từ sáng đến giờ ở đây ư?

— Thì còn làm thế nào được! Phải trả lời họ chớ! Dư luận ở ngoài thế nào?

— Phân vân. Họ đương đợi bài trả lời của mình!

— Nếu dân chúng phân vân thì thật dân chúng dễ tin quá! Tại kia sở dĩ công kích mình là vì đã « nuốt » tiền của lão ấy, còn cái cơ viện ra bảo chúng mình bán đứng đồng-bào hàm họ cho khách trú thì trẻ con quá.

— Anh nói rõ một chút, tôi chưa hiểu lắm.

Huỳnh đứng phắt dậy, nói như giận dữ: « Anh cũng không hiểu rõ! Trời ơi! Anh còn nhớ vụ thương khầu ở đây dạo nọ không?

— Nào.

— Thì vụ này cũng thế! Bọn nghịch mình định dùng chiến lược cũ. Vụ thương khầu có hai vai chủ động. Ông bác-sỹ T. và ông kỹ-sư B. Bác-sỹ T. thì vận động cho phái người Pháp, kỹ sư B. thì vận động cho bọn Hoa kiều, song kỹ sư B khéo quảng cáo,

Một truyền mười, mười truyền trăm, bác sĩ T quả nhiên bị thua...

— Nhớ ra rồi!

(Kiềm-Duyệt bỏ)

— Chính phải! Nhưng với mình thì khác. Chính mình đã chửi tụi Hoa-kiều luôn 5 bài và đã vạch rõ lối đầu cơ của họ, thế thì mình còn sợ gì ai?

— Biết vậy, nhưng mình cũng nên bày tỏ cho quốc dân

biết những mưu mô, nhất là những bằng cớ chắc chắn về sự độc quyền bán nước mắm của hắn.

— Trong bài tôi đương viết đây có đủ bằng cớ, anh đừng lo.

Giữa lúc ấy người loong toong đưa một tấm danh thiếp vào. Cả Huỳnh lẫn người chủ nhiệm cùng nhìn: G thương gia.

Huỳnh mỉm cười bảo ông chủ nhiệm:

— Đó, tôi đoán chắc hẳn đến điều đình với mình...

Rồi quay lại bảo người loong toong:

— Anh ra nói với ông tây rằng 5 phút nữa tôi sẽ tiếp ông.

Người chủ nhiệm:

— Anh chắc hẳn đến điều đình à?

— Tôi chắc lắm. Anh chưa gặp G, chớ tôi gặp hẳn 5, 6 lần rồi. Tôi đã ngồi nói chuyện với hắn nửa ngày ở nhà hàng Ngọc-lâm nên tôi rõ hẳn là một người quý quyết với cùng. Sở dĩ hắn đến đây bây giờ là để dò tụi mình xem mình có bị những bài báo kia lung lạc không? Nếu mình lui, hẳn sẽ lên nước, nên mình nhất định trưng bằng cớ, nghĩa là nói toạc móng heo cái quỷ kế của hắn, hẳn sẽ mua mình...

Huỳnh lim dim đôi mắt nhìn lên trần nhà, chăm một điều thuốc hút một hơi giải, rồi tiếp:

— Hẳn khôn lắm, anh ạ. Hắn chớ ra luôn ba bài ở trên ba tờ báo khác nhau công kích mình, công kích giữa sáng thứ

bảy! Mình muốn trả lời ngay cũng không được vì mình mắc nghẽn ngày chủ nhật... khôn lanh thật! Trong 24 giờ ấy, hẳn sẽ vận động, một là mua mình, hai là đánh đổ mình bằng quảng cáo, bằng đủ mọi cách phao tin nhảm... Nhưng tôi đã bắt thoát tay chúng mình! Tôi nguyện lật đổ sự mưu tính của hắn... Anh nghĩ sao?

— Tôi hoàn toàn tin nhiệm ở anh... thôi bây giờ tôi lui để anh tiếp hắn.

— Anh ngồi phía trong, đừng đi hẳn, tôi muốn anh chứng kiến cuộc gặp mặt này.

Người chủ nhiệm lui vào. Huỳnh bấm chuông gọi loong toong, ra mời ông tây vào.

Huỳnh ra tận cửa niềm nở:

— Xin chào ngài, ngài vẫn mạnh khỏe chứ.

Ông G, một người to béo, mập mạp, khỏe mạnh, nhưng hơi lùn, chào trả lại: « cảm ơn ông, tôi vẫn mạnh, còn ông? »

— Như ông trông đó...

Không để cho Huỳnh hỏi trước, G mỉm cười:

— Ông chủ bút, tôi rất buồn nói để ông biết rằng, tôi bắt đắc dĩ phải kiện tờ báo của ông nếu...

— Ủy! ông kiện chắc là ông được... nhưng đó tôi tưởng không phải là điều ông mong, ông mong được « cái » khác kia.

— Cái gì?

— Cái quyền đập vỡ những « lĩn » bằng đất đựng nước mắm và thay vào đấy bằng 10 triệu cái ve chai...

(Còn nữa)

Nghỉ làm số Tết

Cũng như mọi năm và như tất cả các báo khác, Dân-Bà phải nghỉ một kỳ để làm số Tết, vậy số 89 tức là số Mùa Xuân sẽ ra ngày thứ sáu 17-1-41.

T. B. Đ. B

Ông Tổng Thông Mỹ

(Tiếp theo trang nhất)

Khác hẳn với ông tổng-thống trước chỉ đọc những bài quan trọng mà thơ ký riêng của mình cắt riêng ra cho mà coi, ông Roosevelt lại coi hết các nhật trình trong nước và nước ngoài, xem tới cả những bức hi họa diều ông. Ông đọc kỹ lắm và cội trí nhớ lạ thường, nên sau này nhiều khi ông gặp tác giả bài báo ông đã đọc ông nhắc lại sự lầm lỗi, hay điều khuyết điểm mà tác giả đã phạm vào.

Chừng 9 giờ, viên nữ thư ký của ông đã tận tụy làm việc với ông mấy năm trường, vào phòng ông để ông đọc cho chép những thư cần phải gửi đi liền hôm ấy; công việc ấy mất một giờ đồng hồ.

Tổng-thống Mỹ lúc 30 tuổi

Mãi 10 giờ sáng, ông mới rời phòng ngủ, đi tắm rửa, rồi 11 giờ tới phòng giấy ở Bạch-cung để làm việc suốt ngày không nghỉ.

Từ 11 giờ tới 3 giờ trưa, ông tiếp khách, các vị tổng-trưởng, các nhà chánh trị, các nhà báo danh tiếng. Xong buổi tiếp khách, ông dùng bữa ngay ở phòng giấy, ông ăn rất sơ sài.

Ăn xong lại làm việc cho tới 6 giờ chiều, đọc thư từ, sét các bản phúc bẩm của các bộ gửi lên. Ông lại còn có cnọc hội kiến với các vị cố vấn hoặc các nhà chuyên môn về chánh trị hay kinh tế để bàn về những vấn đề quan trọng.

Ông không quên nhà báo, nên để riêng một buổi chiều thứ sáu trong tuần nhật để

tiếp các nhà báo và bàn bạc về việc nước.

Buổi chiều trước khi về nhà riêng, ông tới một cái hồ bơi xây riêng cho ông và ông bơi chừng một giờ đồng hồ, có một y sĩ trông coi cho. Môn bơi lội là môn thể thao ông ưa nhất.

Chừng bảy giờ tối, ông dùng bữa chiều với gia quyến. Song ít khi ông được ăn ở nhà. Ông Roosevelt và phu nhân phải thiết tiệc hoài nên chẳng mấy tối mà trong Bạch-cung không có tiệc linh đình, trọng hậu.

Vậy mà lúc trở về nhà riêng tâm thần ông đã bị mệt mỏi về những sự tiếp đãi ấy, ông Roosevelt vẫn còn để mấy giờ đồng hồ để đọc sách: ông ưa đọc sách lắm, nhất là sách về văn học. Ngoài ra ông còn xem ngắm những tem rất quý rất lạ của ông mà ông đã góp nhặt từ mấy năm nay. Từ khi ông làm tổng-thống, có nhiều người mến phục ông và biết tánh ông ưa chơi tem, nên gửi tới tặng ông hàng ngày những tem ở đủ xứ, nước, trên thế giới. Ngắm những tem đó là một lối giải trí của ông.

Ông không ưa đi coi hát, nhưng ông thích chớp bóng lắm: trong Bạch-cung đã có lập riêng một phòng chớp để chiếu những phim mới quay xong ở Hollywood cho ông coi.

Tuy ở nước Mỹ đã bỏ luật cấm rượu mà ở trong Bạch-cung, ông tổng-thống Roosevelt cũng không bao giờ dùng rượu. Rượu tuy có sẵn để đãi khách, nhưng trong khi dự tiệc, khi nào khách đòi uống thứ nào thì bồi mới đem ra.

Ông Roosevelt là người điều độ lại rất thanh khiết nên dân chúng mến lắm, ông lại có được bà Roosevelt là một người đàn bà đức hạnh nên dân Mỹ đã cho cặp vợ chồng ông là cặp hoàn toàn đáng treo gương cho toàn quốc. Bà Roo-

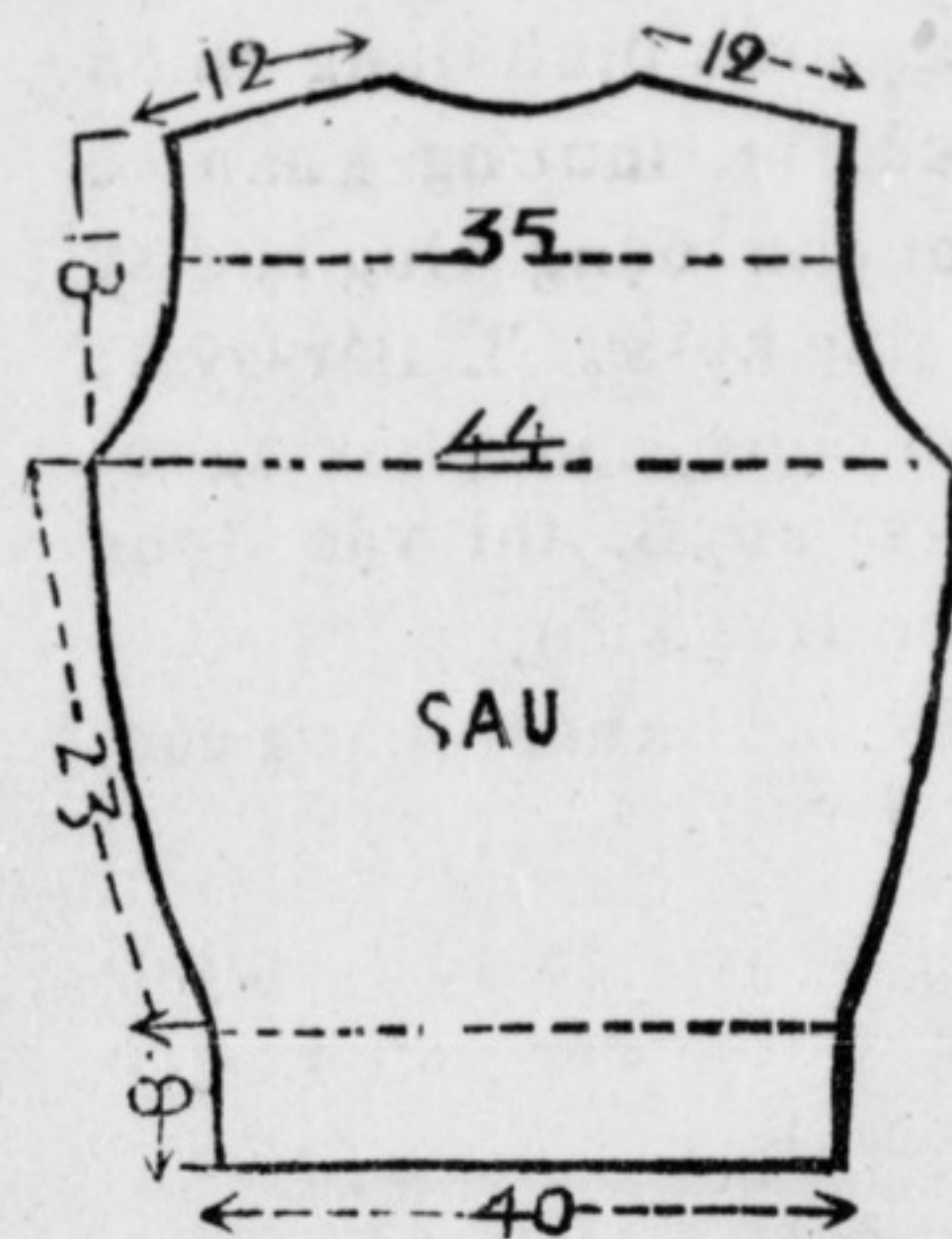

Cái áo pull-over

Gần tết đến, chúng tôi xin hiến các bạn một kiểu pull-over rất nhã và rất tiện để các bạn dùng làm một món quà tặng anh, chồng, hay cho em trai.

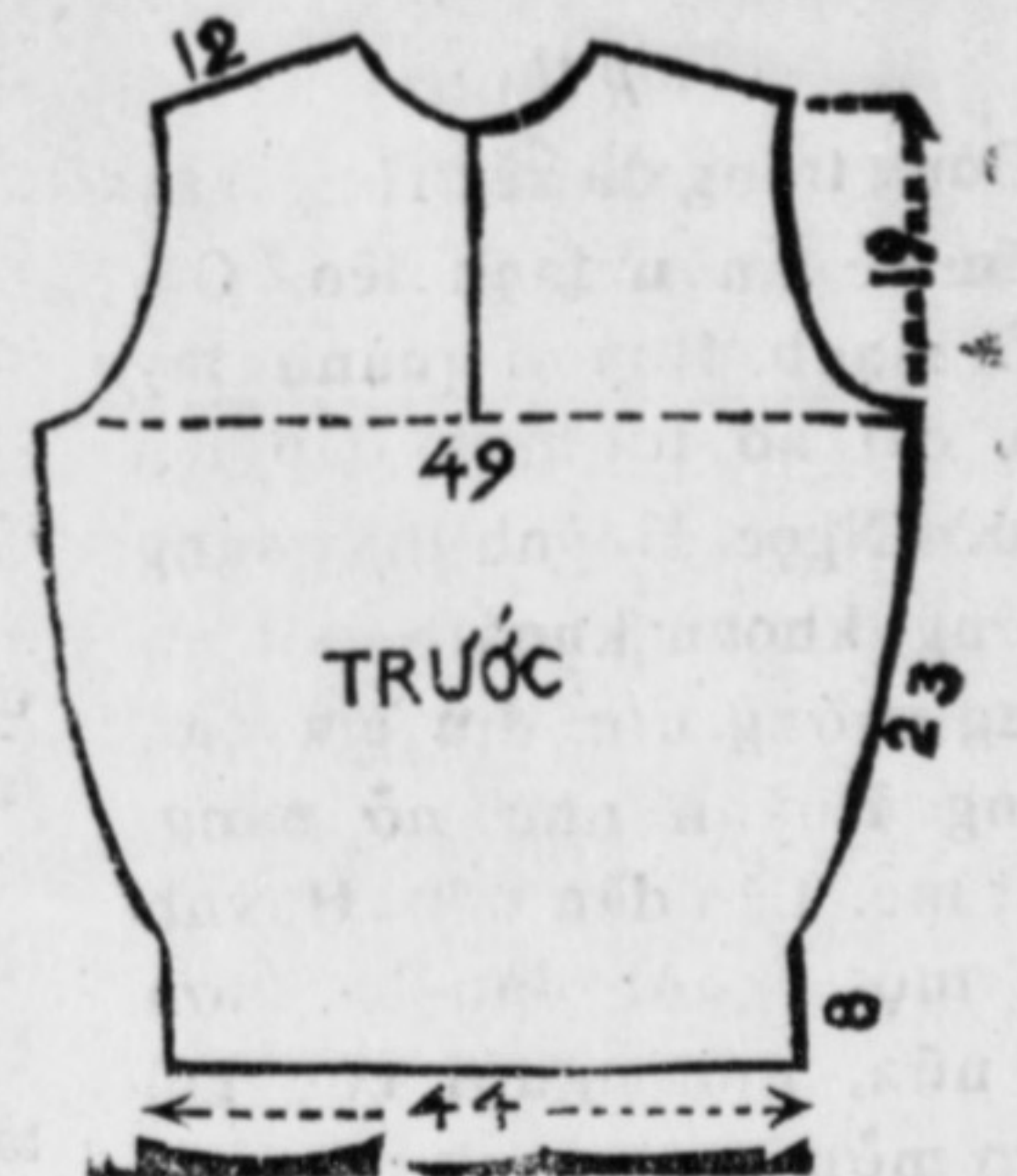
Đồ cần dùng. — 5 quân len bốn sợi, (màu tùy các bạn lựa tẩy) một cái fermeture éclair (mua ở các hiệu tạp hóa) giải chừng 14cm hoặc 12cm, tùy người cao thấp. Kim đan số 3.

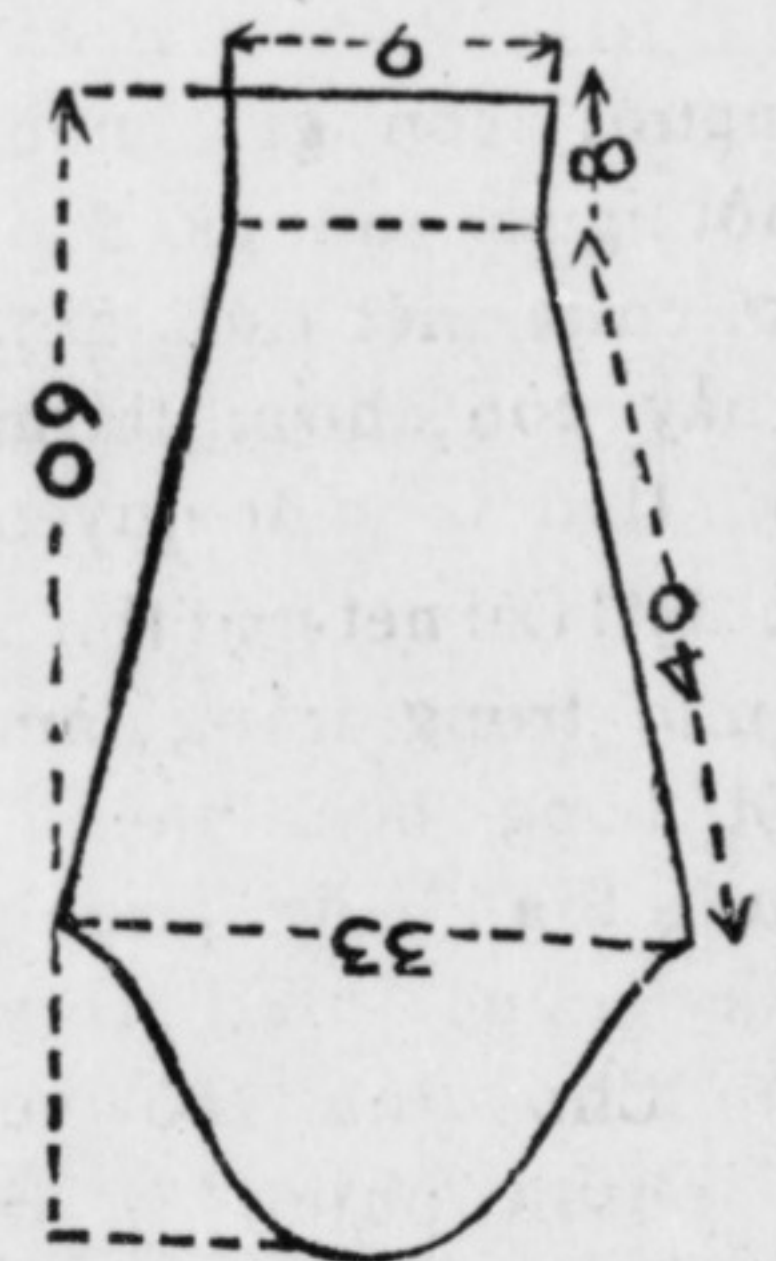
sevelt trông coi bếp nước lấy. Dân chúng biết được, rằng bà hay làm món trứng gà ăn buổi tối, thế là nhà nào cũng bắt chước cứ buổi ăn tối là phải có món trứng ấy.

Ông Roosevelt làm việc nhiều quá. Ngoài việc nước, ông còn dự vào lắm việc từ thiện mà bà là một yếu nhân trong ấy.

T. B. Đ. B.

Cách đan. — Đan point de cote. Hàng đầu 3 mũi phải, một mũi trái. Hàng thứ hai, ba mũi trái một mũi phải rồi, cứ thế đan.

Kích thước. — Tùy người nhỏ, lớn.

Tay thì đan từ cổ tay lên giải ngắn tùy người, khi xong khum cả lại, rồi hãy đính fermeture éclair.

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được:

1) Tâm-hồn-tôi thơ của Nguyễn Bình, giá 0\$50 nhà Lê-Cường xuất bản.

2) Lê-thái-Tổ, lịch sử tiểu thuyết của Chu-Thiên giá 0\$40 nhà Lê-Cường xuất bản.

Xin giới thiệu cùng đọc giả

T. B. Đ. B.

ĐÃ CÓ BẢN:

TÂM HỒN TÔI

Tập thơ thứ hai của Nguyễn - Bình, gồm có những bài thơ rất đặc sắc của tác giả « Lữ bước sang Ngang ». Sách in rất mỹ - thuật. Bìa do họa - sĩ Nguyệt-Hồ trình bày

GIÁ 0\$50

LÊ THÁI - TÔI

Lịch sử tiểu thuyết của Chu-Thiên để kỷ-niệm sự-nghiep vĩ-đại của người anh-hùng đất Lam-Sơn.

GIÁ 0\$40

Nhà in Lê-Cường, 96 Route de Hué, Hanoi xuất - bản.

PHÒNG TÍCH

CON
CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chán tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45.

VU DINH TAN

Ấn từ Kim tiền năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Culvre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

duong, Nam-Tân 100 phố Bonnal

Haiphong. Có nhà 100 đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển tròn.

TRẺ CON PHẠM TỘI

(Tiếp theo trang nhất)

Mãi đến năm 1925 Tri Cự mới thành lập cốt để dung dưỡng những đứa trẻ bị bỏ hoang về phương diện vật chất hay tinh thần, và cốt để giam những phạm nhân vị thành niên bị phạt tù. Nghị định lập nhà trường giới Tri Cự còn nói rằng phải giam riêng những trẻ con du thủ du thực và những trẻ con phạm tội.

Lại định rằng: những kẻ nào trong thời kỳ bị giam mà ăn ở ngoan ngoãn sẽ được giao cho một nhà danh giá nuôi trước khi hết hạn giam. Nhưng không có một nghị định nào nói đến công việc làm ăn của bọn trẻ khi chúng hết hạn giam ra, bọn trẻ con phạm tội được thả ra lại tự do định đoạt lấy cuộc đời của chúng. Ta nên thêm rằng ở xứ Bắc không có một nhà giáo hóa nào dành cho đám con gái.

Năm 1927 nhà trường giới Tri Cự bắt đầu dạy việc canh nông và nhận cả những tội nhân trẻ tuổi ở Nhã Nam. Tính đến ngày 1 tháng 5 năm 1937 có 526 đứa trẻ bị giam trong nhà trường giới chia ra từng tội sau này:

232 đứa trẻ bị bỏ hoang.

202 đứa ăn cắp hay thông đồng ăn cắp.

51 đứa du thủ du thực.

5 đứa ăn cắp có bạo động.

3 đứa phạm tội ám sát,

7 đứa đánh đập người vô thương tích đến chết.

2 đứa cố ý đánh đập người có thương tích.

3 đứa làm và tiêu thụ giấy bạc giả.

5 đứa phạm tội hiếp dâm và định hiếp dâm.

3 đứa lừa đảo

2 đứa giả mạo và lợi dụng những giấy tờ giả mạo

2 đứa dỗ trẻ con

1 đứa gây loạn.

1 đứa mang thuốc phiện lậu

1 đứa phát truyền đơn cộng sản.

1 ăn cướp.

1 gửi thư nặc danh.

1 đứa vu khống

1 đứa đốt nhà người và ăn cắp

1 đứa định vượt nhà giam.

Phần đông chúng bị từ 6 tháng đến 4 năm giam trong nhà trường giới. Chỉ có một đứa bị tới 20 năm. Xem đó chúng ta thấy rằng số trẻ con có án ở nhà trường giới chỉ có 430 trong số trẻ bị giam ở đó mà thôi: trong 10 năm mới có 229 tội nhân con số ấy so với bên Pháp là ít lắm. Ở Pháp bọn trẻ phạm tội và tái phạm có từ 10 đến 12.000 đứa mỗi năm. Điều so sánh ấy chứng rằng cứ tưởng rằng sự nghèo đói của dân tộc Việt-Nam khiến bọn trẻ dễ phạm tội là lầm!

Tuy vậy lịch sử bọn trẻ con phạm tội đâu đâu cũng giống nhau: không cha mẹ, bị cha mẹ bỏ vất vưởng ngay từ lúc trứng nước, cha mẹ nghèo khổ quá và không được hưởng thụ sự học (già nữa bọn trẻ con phạm tội đều dốt nát). Đứa trẻ không được cha mẹ coi sóc, sống buông tuồng, tri thông mình rất kém, tính nết ngạo ngược.

Những đứa trẻ ấy không được bình thường, chúng tôi xét nghiệm thấy phần nhiều đứa trong bọn chúng bị thoái hóa tinh thần (dégénérescence intellectuelle). H. Claude giải nghĩa thoái hóa về tinh thần là những thói tật do những bệnh di truyền, những sự nhiễm độc của người mẹ trong lúc thai nghén hay những chứng

bệnh đặc biệt của đứa trẻ lúc còn bé. Bác sĩ Lombroso nêu lên cái thuyết trẻ con sinh ra có đứa đã sẵn mầm phạm tội (criminel né) là lầm. Hai nhà bác học Pháp Magnari và Saumier đã bày tỏ rằng trẻ con sinh ra không có mầm phạm tội nhưng chính sự thoái hóa tinh thần và sự phạm tội cũng là một. Người bị thoái hóa tinh thần sẽ thành một tội nhân khi gặp những trường hợp kích thích mà cái trường hợp kích thích hẳn hơn cả là cái hoàn cảnh chung quanh hẳn.

Hạng trẻ này lại còn có những thiên tính rất xấu, thích làm những việc người ta đã cấm đoán, dối trá, không biết cảm động, ích kỷ thái quá, chúng thích chêu chọc và hay tham vật. Nhìn lên chúng sẽ là những quân du thủ du thực và ăn trộm ăn cắp. Hạng trẻ này có rất nhiều trong đám trẻ ta, tôi nhận thấy một đứa vừa bị thoái hóa tinh thần vừa có những thiên tính xấu xa đã ba bốn lần phải giam trong nhà trường giới mà lần nào nó cũng vượt nhà giam.

Phần nhiều bị di-truyền bệnh tật của bố mẹ, ngu muội và tham ác, những đứa trẻ ở Tri Cự toàn là những đứa trẻ bất thường. Như thế, những sự trừng phạt không công hiệu mấy — cái phương pháp trừng phạt của xã hội đối với chúng phải là sự giáo hóa, uốn nắn, sự đề phòng chuyên chữa những chứng bệnh nguyên nhân của sự phạm tội (prophylaxie criminelle). Y học phải đem ứng dụng vào sự giáo hóa tội nhân, cái chương trình hành động ấy rất to tát và gồm trong lời thỉnh cầu san

XÉT THEO Y - HỌC

(tiếp trang 7)

này của viện hàn lâm y học: «Luật pháp hiện thời chỉ nên giáo hóa những đứa trẻ phạm tội kém trí khôn, kém tai nghe, kém mắt thấy, để chúng có thể có được một trình độ giáo hóa vừa tầm với chúng mới mong chúng giác ngộ được. Những nhà giáo hóa không cốt chỉ giầy chúng biết chữ mà còn ứng dụng y khoa để chữa cho chúng cùng là giầy chúng học nghề nghiệp. Phải chữa bệnh cho những đứa trẻ bất thành nhân ấy cũng như chữa bệnh cho những người ốm và các người điên.»

Y khoa không những chữa những kẻ đã phạm tội còn đề phòng cho người ta khỏi phạm tội nữa.

Sự đề phòng này nên thi hành ngay từ học đường bởi vì nhiều đứa trẻ con nhà có ăn cũng có những dấu hiệu một tinh thần bất thường. Sự đề phòng này phải đi với những phương pháp bài trừ bệnh giang mai, bệnh lao, bệnh nghiện rượu, thuốc phiện và sốt rét; những phương pháp bảo hộ người đàn bà có mang, sản phụ; đi với cả sự truyền bá vệ sinh, bảo hộ nhi đồng, giáo hóa tinh thần dân chúng và sự bài trừ cái nghèo khổ, thất nghiệp.

Mỗi một nhà thương nên có một phòng khám bệnh cho những đứa trẻ bất thành nhân như mới rời ở Saigon đã có.

Việc chữa cho những đứa trẻ đã phạm tội thì thi hành ngay trong các nhà trừng giới và lúc bọn trẻ phạm tội được thả ra. Phải dạy cho chúng một nghề mà cái nghề ấy khi chúng được tự do phải đủ nuôi sống chúng. Hiện ở Phú-Lạng-Thương đã có một cơ quan tìm công

việc làm ăn cho bọn trẻ Tri cụ có nghề. Nhưng những đứa trẻ ấy nhiều khi bỏ cả công ăn việc làm trở lại du đảng trộm cắp. Chánh phủ nên chú ý đến chúng, bí mật theo dõi sự hành động của chúng để kịp gìn giữ cho chúng khỏi tái phạm.

Kết luận, nhà nước phải thay thế người cha. Lúc bọn trẻ ở trong nhà giam, nhà nước phải giáo hóa chúng cả hai phương diện vật chất và tinh thần. Khi ở nhà giam ra, phải cho chúng nó một sinh kế lương thiện. Chúng ta không còn ở cái thời mà kẻ phạm tội ít tuổi bị coi như là một kẻ ra ngoài loài người nữa. Nên coi nó như một kẻ ốm đau mà xã hội có cái chức trách, nếu không điều trị cho nó lành mạnh thì cũng làm cho cuộc đời nó tiến hơn lên. Như thế xã hội vừa làm một công việc có tính cách nhân đạo, vị tha vừa có tính cách tự bảo vệ cho quyền lợi của mình. T. A. dịch

ĐAU - TIM

Người đau tim, thì thường hay hồi hộp trong ngực, trái tim nhẩy mạnh, không ưa tiếng khua động, hoặc làm như tuồng sợ sệt, hay đổ mồ hôi, hay xây xẩm mặt mày, hay quên hay lãng trí, đêm ngủ không thảng giấc, hay giật mình, ăn không biết ngon.

Cách điều trị. — Tối đi ngủ uống 1 hoàn HI DI NINH THẦN HOÀN số 24, với nước nóng, uống hết hộp thấy bớt nhiều trường phục. hết dứt mà lại ăn ngủ biết ngon trong miệng mạnh khỏe, tinh táo tinh thần. Đón ông đồn bà đều dùng dạng.

Giá mỗi hộp 0\$80 có bán tại Chi cuộc Saigen : 229 Rue d'Espagne, Hanoi : 86 rue du Coton Nhà thuốc VÕ-VĂN-VÂN

THUĐAUMOT

Hải Sâm

Một con hải - sâm (trong Nam kêu là đồn đột hay đĩa biển) chưa luộc chừng 250grs, bỏ vào nước lã mà luộc cho kỹ, thấy thật mềm bầy vớt ra. Lúc luộc, nhớ cho vào ít vỏ đu đủ cho hải sâm chóng mềm vì luộc nó lâu lắm, có khi tới một ngày mới được.

Hải - sâm luộc rồi, thái mỏng, khổ bằng một ngón tay. Thái xong, rửa lại cho kỹ. Giã một ít gừng, vắt lấy nước, trộn với hai thìa rượu, bỏ hải-sâm vào đó mà ngâm cho hết mùi tanh.

Mỡ sôi, phi hành thơm, đổ hải-sâm vào, cho nước mắm và 6, 7 thìa nước nấu gà hay thịt lợn. Xào một lúc cho thấm, bắc xuống.

Một con chim bồ câu non làm lông sạch, thui qua cho hết các lông măng rồi đem ra rửa. Mỡ, moi lấy hết lông ra, lại rửa cho sạch trong ngoài.

Độ 50grs thịt nạc, 5 cái nấm thông, 1 củ hành tây, băm cả ra cho nhỏ và cho thêm vào mười lăm hạt sen luộc rồi, 1 thìa gạo nếp, ít nước mắm, trộn cả cho đều rồi nhồi vào bụng chim và khâu lại. Mỡ thực sôi bỏ chim vào quay.

Chim vàng rồi, bỏ vào song đồ nước dùng vào cho ngập cả con chim, cho vào 1 xu trần bì nữa (mua ở hiệu thuốc bắc). Hầm cho kỹ.

Chim đã rục, đồ cả hải sâm vào, để sôi một lát nữa thì được.

Vũ-thị-Ngọc (Hưng-Yên) ông Phạm-gia-Khánh (Thái-bình) cô Nguyễn-thị-Được (Bắc-liên)

Bà Đái-lân-Long (Trà-vinh) trả bằng mandat không phải lấy Requ. Và giá báo một năm 5\$00 chứ không phải 4\$00. vậy xin bà gửi trả thêm cho.

Cô Đoàn-Hồng-Thụy (Thái-Bình) đã nhận được 2\$00 timbres của cô gửi trả tiền báo, xin cảm ơn cô và xin nhắc cô giá báo nửa năm 2p50 cô làm ơn gửi thêm cho...

Cô Cẩm-Hoàng (Thanh-hóa) đã nhận được 1p30 timbres của cô gửi tiền báo vậy xin cảm ơn cô.

Cô Kim-Ninh (Đò-Lên) đã nhận được 2p.30 của cô gửi trả tiền báo vậy xin cảm ơn cô.

Ông Huân (Haiduong) xin vui lòng.

Bà Triệu-quang-Liên (Tiền-Cần) giá báo 1 năm 5p00 chứ không phải 4p00 xin bà làm ơn gửi trả thêm cho.

Ông Hứa-Hoàng (Bồng-Sơn) theo thư ông bảo đã gửi cho 2p.00 tiền báo nhưng chúng tôi không nhận được mandat.

T. B. Đ. B.

IM ĐI, KE NGHEO

(Tiếp theo trang 4)

lại gần chị. Chị không nghe tiếng chó nữa, chỉ còn nghe tiếng huyền bí của bà Đem trong khúc đàn rầu rĩ của trận mưa rào. Chị chạy tới gần nơi thăm kịch, tai nghe rõ được mấy tiếng thồn thức của chồng.

— Trời ơi!

Hai tiếng kêu đó thốt ra nơi miệng chị vú, một hồi thồn thức, nước nở ngán theo. Chị giựt lấy đứa nhỏ chồng đang ôm trong tay chạy lên nhà, chồng chị cũng chạy theo. Lúc này ông bà tham cũng vừa ở trên lầu chạy xuống hết thang.

Ông tham bật đèn điện lên. Một cảnh tượng ghê gớm làm cho bà tham sợ rùng mình phải quay mặt nơi khác; đứa nhỏ chừng năm tháng, máu me đầm đìa, lẫn với nước mưa, chỗ hoen, chỗ đỏ, ướt như chuột lột, một mắt nó nhắm nghiền lại, còn một mắt lòi hết cả con ngươi ra ngoài, chỉ còn một lỗ thủng sâu hoắm, cái áo mỏng che thân nó rách bươm ra, để lộ một cái ngực thâm tím trầy da, lấm đất; hai chân đứa nhỏ bị những vết răng sâu vào thịt.

Bà tham quay mặt đi, thốt ra một tiếng:

— Tội nghiệp!

Rồi bà nhỏ một bãi nước miếng trên mặt đất. Ông tham lên cái giọng thương người trách chị vú:

— Vợ chồng chị ngu lắm! Muốn đưa con tới thăm vợ thì sao không vào cửa trước, ai có cấm.

Trong khi ấy hai vợ chồng chị vú chỉ khóc thút thít; chị vú lấy áo thấm những vết máu còn ướt đọng trên người con; chùi lau cho nó, miệng lầm bầm:

— Ôi trời ơi! ai cứu con

tôi rồi bảo tôi chết, tôi cũng chịu.

Chị ngáy ngất như người mất tri chẳng biết gì. Bỗng mấy tiếng nói của chồng làm chị hoảng hốt.

— Con đã chết trên tay rồi mà còn không biết sao?

Chị rú lên:

— Trời ơi! chết, chết sao?

Chân tay chị run lên tưởng ngã, hai mắt nhìn chồng chọc, tưới những giọt lệ trên mặt con, không phải khổ mặt tròn trĩnh với hai cái má phúng phính hôm trước, nó là cái khổ mặt góm ghieếc của cái sác moi dưới mồ lên. Đầu con chị lạnh buốt, sạm ngất, hết thở rồi, chị vẫn còn chưa tin là nó chết, chị ôm ghì lấy nó, miệng thì dục chồng:

— Minh... minh... đi kêu đốc tờ... Lay thầy... lay cô thương tôi... kêu đốc tờ...

Chồng chị, ngồi một số, gục mặt khóc, không đáp.

Ông tham từ hồi nãy tới giờ chưa có can đảm nhìn kỹ đứa nhỏ vô tội đã chịu tội thay cho cha nó, để nhận lấy cái hành phạt tàn khốc của ông; ông cũng làm bộ thiết tha nói: « Con chị tôi thương cũng như con tôi. Nếu còn chữa được thì tôi tiếc gì tiền mà chẳng kêu đốc tờ. Nhưng tôi sờ ngực nó, thấy hết thở rồi còn gì. »

Như có bản năng sai khiến, chị vú đưa tay sờ lên ngực con, rồi cũng nói theo: « Hết thở! Trời ơi! Thế là chết... » Chị nói vậy mà chưa chắc chị đã biết là chị nói gì; chị sờ tay lên ngực con mà chị cũng chẳng để ý xem nó còn thở, hay hết. Ôm con trong tay như không nở rời ra, chị ngồi bèn chồng khóc thút thít.

Lúc ấy trên lầu, đứa con ông tham thức giấc không thấy vú bèn khóc rống

lên, chị vú nghe tiếng đứa nhỏ khóc bèn nhắc chủ:

« Em khóc, Cò! Cò lên với em; để tôi bảo chồng tôi nó đi nấu nước pha sữa cho em chớ tôi dơ dáy như vậy ầm em không tiện. »

Vợ chồng ông tham lên lầu. Chị vú ở nhà dưới hồi chồng đi nấu nước. Lúc này là lúc bối rối, nhứt đời, mà chị không quên phận sự tối thiêng liêng người ta đã giao cho chị: nuôi con người ta; chị vẫn còn xót đứa nhỏ mà chị cho bú thể mẹ nó, có ngờ đâu cha mẹ nó đã manh tâm làm hại con chị.

Ở một góc nhà, con Toto nằm rạp xuống đất đang cho bầy con bú, cặp mắt rầu rầu đưa tới chỗ chị ngồi, cặp mắt đó chẳng biết có phải là cặp mắt ăn năn hối hận vì nó đã cắn chết đứa con người ăn nhân của nó, đã thường mỗi bữa còm quăng cho nó miếng thịt, khúc xương; hay cặp mắt thương tình cho cái kiếp người, kiếp khổ và như có ý bảo với cái gia đình khốn nạn:

« — Đứa hài nhi kia: Trời cho mi sữa để sống, người ta cướp mất sữa của mi! Vợ chồng thẳng nghèo kia! Trời cho mi đứa con để âu yếm, người ta cướp mất hạnh phúc của người. Chị kia! Giọt sữa thừa dầu có nhiều quá đến tức vú sữa, chị chỉ được vắt đồ đi, chớ không có quyền đem nuôi đứa con rút ruột của chị vì cái quyền được hưởng sữa đó là riêng cho con người ta, còn con chị... Im đi, kẻ nghèo. »

Mười một giờ đêm, con chó vẫn cho con bú, bà tham cho con uống hết bầu sữa bò, lên giường ngủ với chồng. Vợ chồng chị vú đếm từng phút để chờ cho đến ngày mai...

Mộng, Nhơn

MY-PHU'ONG

115, JULIEN BLANC, 115

HANOI

*Hàng nem chả mới
mở, một nơi hò hẹn
của dân sành ăn*

**Cac Bà,
Cac Cô**

Muốn có một đôi giày
đi mùa thu và mùa
đông cho được vừa ý
xin mời lại ngay nhà

QUÊ - HIÊN

36 Phố Hàng-Bò, Hanoi

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY
PHỤ - NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

BAO-AN

HỢP - SINH - VIỆN

44, Harmand — Hanoi

MỚI SỬA SANG LẠI RẤT
HỢP VỆ-SINH MỚI QUÝ
VỊ THÂN CHỦ CHIẾU CỐ

Giám Đốc

Melies **TRẦN-THỊ-LAN**
ĐỒ - THỊ - LIÊN

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

**XỔ XỔ
ĐÔNG - DƯƠNG**

1\$00 MỘT SỐ

Trả lời đẹp

CÔ THANH THỦY Du Xuyên.
Thuốc uống để làm cho gầy trong các báo tây họ quảng cáo nhiều lắm nhưng uống thử nào cũng có hại mà chưa chắc đã có công hiệu. Cô chỉ nên vận động cho nhiều, đừng ăn đường, bánh, trứng, sữa, thịt, mỡ. Nên ăn cá, các thứ rau, kiêng ăn luôn cả những thứ rau có bột như khoai tây, các thứ khoai, và các thứ quả như

cam, chuối v. v.. Ăn rau cải bắp, cải rất tốt. Khi người cô gầy thì tức khắc khuôn mặt cũng thon bớt. Bây giờ cô có thể xoa nắn khuôn mặt từ cằm trở lên mang tai, nhai tóp tếp luôn cho hai hàm răng cử động, kéo theo sự cử động của hai bên má. Da đen vì dám nắng có thể sửa thành trắng được nhưng nếu nguyên tạng đen thì chỉ có cách làm mịn đi thôi. Cô phải cho biết da cô nhờn hay khô mới chỉ

cho cô thứ kem thích hợp được. Có thể dùng nước quả chanh thoa mặt da cũng mịn lắm.

BÀ Q. H. Haiphong. — Làm cho da bụng hết nhăn sau khi đẻ, đã trả lời một lần rồi. Chiều bà bạn, xin trả lời lại một lần nữa :

Kaolin 4gr, Lanoline 10gr, Glycérine 4gr, carbonate de magnésie 2gr, oxyde de zinc 2gr, mấy thứ ấy trộn đều, xoa lên da bụng, vết nhăn mất hẳn. Lăn sau, lúc có chữa, nên xoa trước tốt lắm.

Sau khi chữa nên đeo sou-tien gorge để vú khỏi sệ. Chớ nên mặc gaine. Muốn cho vú rắn và nhỏ lại đã chỉ nhiều lần. Hãy giữ coi những số báo cũ. Đương cho con bú lại càng nên tập thể thao lắm. Mỹ viện Hélène Rubinstein ở Mỹ, có chi nhánh ở khắp nơi, nhưng ở Hanoi không có. Hãy gửi một bức ảnh và cho biết màu tóc, da, mắt chúng tôi sẽ lựa phần son dùm. Muốn có phần đúng với màu da thì phải pha trộn nhiều thứ phần khác nhau. Hãy gửi tiền về tòa báo chúng tôi mua cho. Bài đăng báo giá 3 xu tem gửi được. Lần sau bà bạn bồi vừa vừa chớ nhè, vì hỏi nhiều quá hơi tham.

CÔ THÚY

CHINH PHỤ

— Trời ơi ! sinh giặc làm chi ?
Cho chồng tôi phải ra đi chiến trường !
PHONG DAO

Đêm qua trăng khóc bên ngàn,
Thương trăng hoa uống sương vàng,
lệ trắng.
Mây buồn hờ-hững qua sân,
Cỏ cây say giấc âm-thầm ven ao.

— Nhưng, chàng ơi, đêm nào chẳng thế,
Chẳng buồn thiu, nào cứ đêm qua !
Chàng đi, tên đạn sông pha,
Đề em lần chuỗi ngày qua một mình !
Vượt ngàn dâu, trắng xanh thôi lần ;
Buồn, muốn ra ngắm cảnh trăng lên.
Nhưng ra vừa tới đầu thềm,
Nhác trông chiếc bóng, tránh niềm cô-
đơn !

Kìa ngoài ngõ lá bàng đỏ ối,
Quạ lẻ đàn khóc gọi tình xưa !
Trời cao bằng-lãng mây thưa,
Trước hè rồn rập trận mưa lá vàng.
Em tựa cửa trông đường xa vắng,
Nẻo xưa chàng khuất bóng ngàn si !
Chàng ơi ! Khóc cảnh phân-ly
Đã khô nguồn lệ, chàng đi không về !

BÀNG-BÁ-LÂN

CẦN NGƯỜI BÁN CỦU LONG HOÀN

VÀ THUỐC

VÕ ĐÌNH DẦN

Lương tháng ở Hanoi
15\$00. Ở các tỉnh 12\$00

Ai muốn làm, xin viết thư về
VẠN-HÓA số 8 phố Hàng
Ngang, Hanoi thương lượng.

NÊN BIẾT

Cửu Long Hoàn

Một thứ thuốc được phổ-
thông nhất ở Đông-Dương
Cửu-Long-Hoàn là một bảo-
độc phát hành bởi nhà
huốc Võ-dinh-Dần ở Chợ-
Lớn (Nam-Ky) sáng lập gần
20 năm được tin dùng nhất
ở xứ mình

**Không muốn đau
thì thiệt to**

Thanh-niên nam nữ vì làm
việc nhiều hoặc ăn chơi lắm,
hễ thấy kem sức hoặc kém
tươi, nên dùng một viên Cửu-
long-Hoàn thì được mọi sự
như ý,

Các cụ kém ngủ, ăn ít,
những người gầy gò, mất
huyết, phải dùng Cửu-long-
Hoàn mới mau lại sức.

Các bà hiếm hoi, dùng Cửu-
Long-Hoàn sẽ đông con, các
bà nhiều con nếu mất sức,
dùng Cửu - Long - Hoàn sẽ
được v bệnh.

Các bà, các cô keng được
mạnh khỏe, hoặc có bệnh gì
chỉ dùng Cửu-long-Hoàn là
khỏi hết.

VẠN - HOA

Số 8, phố Hàng-Ngang, Hanoi
Độc quyền phát hành ở Bắc-kỳ
Ai-Lao và Thanh - Nghệ - Tĩnh
HAIPHONG : Độc quyền Sabbre
N° 11 Autogare
Đại-Lý : MẠI-LINH 60 Cầu Đất

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

như thế, thực quá đáng lắm. Cô phải có can đảm nói thẳng với anh ta rằng nếu thật lòng yêu cô thì cách cư xử của anh ta phải mềm mỏng gương nhẹ hơn. Không muốn làm cô phiền lòng nhưng tôi thấy tâm tính anh ta không điềm trước một tương lai khả quan trong cái gia đình sắp thành lập với cô sau này đâu. Cô đừng tha thiết anh ta quá, phải cho anh ta biết nếu cứ giữ tính khe khắt ghen tuông ấy, cô sẽ không thể nào mong chung sống với anh ta được. Nếu anh ta vẫn không thay đổi, cô nên nghĩ đến sự đoạn tuyệt hơn là « cố dăm ăn sỏi »!

CÔ TÙNG CHÂU — Người thầy học cô nếu chỉ tỏ tình thương hại cô thôi, mà không có chút yêu đương gì, thì cô nên quên mối tình ấy đi. Trái lại nếu người yêu đương cô thật lòng, tính truyến trăm năm với cô, thì cô có thể kết hôn mà không sợ tam tiếng trò lấy thầy.

CÔ HỒNG DIỆP Vinh — Hãy nuôi ý trí cho cương cường, nhất định không ngồi yên vòng tức khắc sẽ hết bệnh buồn vớ vẩn ấy.

CÔ LỆ THU Can thơ — Muốn cho chàng quên cô không khó gì, cô đừng sẵn sóc hỏi han đến chàng nữa cứ làm như thể là cô cũng quên chàng rồi.

HÔI — Rất yêu chồng và đã có hai đứa con. Sau biết chồng lừa dối mình. Đau khổ vô cùng đau khổ tưởng điên được. Dần, dần lòng yêu chồng nhạt đi, chỉ còn lòng thù oán và trái tim bầm nát tìm được an ủi ở

Đàn Bà không nghĩ

Các báo khác nghĩ lễ Noel và Tết Tây, nhưng năm nay Đàn Bà không nghĩ, cố làm dễ cho xứng đáng cái thịnh tình của độc giả đối với Đàn Bà, vậy mong các bạn nào còn thiếu tiền hoặc hết hạn, mau mau gửi tiền về cho chúng tôi để liên việc sổ sách cuối năm, Cảm tạ các bạn trước.

T. B. Đ. B.

một người đàn ông khác. Song người này đã có vợ. Muốn đem nhau chốn đi nơi khác. Vậy người đàn bà có quyền gì mang theo hai đứa con đi không?

Vô Danh

TR LÃ LỜI — Tôi không trả lời câu bà định hỏi vội. Tôi hãy nói mau để bà biết rằng cái việc bà sắp làm, bỏ chồng, đi với người đàn ông khác là rất bậy, bậy hơn là cái tội ngoại tình của chồng bà. Hơn nữa đang lúc u mê, viết cho tôi bức thư, bà đã không nhận thấy rằng tự bà đã buột vào cái tội rất ỉch kỷ, độc ác rồi đấy: bà đã bị chồng lừa dối, bà đã chịu tất cả những sự đau khổ đến điên lên được, vậy mà bà còn nỡ làm cho một người đàn bà khác đau khổ hay sao! Bà hãy tưởng tượng lúc vợ người đàn ông bà đang yêu, biết bà đã đi với chồng người ta thì tâm trạng người ta sẽ ra thế nào? Bà nên suy bụng ta ra bụng người tránh cho người đàn bà vô tội kia những sự đau đớn khổ não. Bà nên nên tuyệt giao với người đàn ông kia đi. Tôi đoán trước với bà rằng cuộc tình duyên của bà với người ta sẽ không tốt đẹp đâu, sẽ bị lương tâm nguyên rủa suốt đời. Bà sẽ bị khinh bỉ, bởi người chồng, bởi hai đứa con sau này. Chao ôi! Nếu người đàn bà nào bị chồng lừa dối mà cũng bỏ chồng, cũng lừa dối lại chồng thì những tiếng « gia đình » « tình nghĩa » chẳng còn nghĩa lý gì cả.

Nếu những lời khuyên thành thực của tôi chẳng đủ cho bà đổi ý thì xin bà có đi với người yêu mới, chớ đem các con đi theo, bà không có quyền.

THU-LINH

BÀO THÂN HOAN

Thuốc đại bổ thân thể

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng:

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

Ai tìm được

THUỐC HO LAO

Cách này 100 năm cụ Trịnh Hải Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc học Tĩnh-văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh nhơn sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu đau nặng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

Trịnh-văn-Hào Directeur Ecole Villa N° 110 Rue Vassoinge Tân Định Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO LỰA

Hàng vận chọn và các thứ hoa mới lạ rất nền, lưxor (đũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đồng đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đồng
(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất ân-hành tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

MUỐN CHO TRẺ EM CÓ ÓC THIÊN VỀ KỸ - NGHỆ, HÃY CHO CHÚNG ĐỌC:

KỸ-NGHỆ

Bắt đầu từ 1er Janvier 1941, sẽ ra 2 Kỳ mỗi tháng và sẽ có Phần Nhi-Đồng với những mục: Tò mò — Khoa-Học thưởng thức — Hãy tập chế lấy — Mỗi số 0\$ 0 — Một năm (24 số) 2\$40 — Mua cả năm giá tiền trước, cuối năm sẽ được sách biếu

THU VÀ MANDAT:

Monsieur le Directeur du Kỹ-Nghệ
Ecole Pratique d'Industrie — Hanoi

NHÀ IN VẦN-ĐÚ'C

83 RUE DES PIPES, HANOI — TÉLÉPHONE : 904

Gần nhà chiếu-bóng Olympia

**nhận in đủ các
SỔ, SÁCH
BÁO-CHÍ**

**Công việc nhanh, đẹp, giá hạ hơn các
nơi vì đã trừ được rất nhiều giấy. Các
ngài cứ in thử một lần ! Các ngài sẽ
là khách hàng của chúng tôi mãi mãi**

SUỐT TRONG BỐN MÙA, BẤT CỨ LÚC NÀO THỜI-NHIỆT-TÁN ĐẠI QUANG

Vẫn là một thứ thuốc trị bệnh
cảm, bệnh sốt hay hơn hết. Nếu
ngài thấy bị cảm, ngáy ngất nóng
sốt, nhức đầu, chóng mặt, sổ mũi,
đau xương, đau mình ; ngài nên
uống ngay một gói thuốc này, chỉ
trong 5, 10 phút sẽ khỏi hẳn như
người vô bệnh. Muốn tinh thần

khoan khoái, nên xoa thêm chút dầu ĐẠI-QUANG
thì càng tốt lắm. Nhưng bao giờ cũng phải nài cho
được chữ ĐẠI-QUANG và nhãn hình CON BƯỚM
mới là thuốc chính hiệu.

Vì bao giờ cũng có nhiều kẻ gian thường làm
thuốc giả đem bán khắp mọi nơi để lừa người kiếm
lời : nếu vô ý sẽ bị lầm ngay. Vậy xin các ngài
mua thuốc nên cẩn thận.

ĐẠI-QUANG DƯỢC-PHÒNG
23, Phố Hàng Ngang HANOI — Tél. 805

Centre Médical de Hanoi

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Bd Henri-d'Orléans — Tél. : 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

(Rayon X. traitement électrique)

Chambres pour malades avec tout confort

14 Clément